

[illegible]

Գլխի մեր լինիմը նրան հողանի՝
 Նա պիտի գրկանը կրէ բանի՝ բանի՝
 Հարստունքն նորա կ'լինի խայտառակ,
 Աշխարհի մէջն կուլինք մեր առակ՝
 Նորահաս եւ ծաղկաթիթիթ աղջկունք՝
 Ծաղկեալ բուքստամբ եւ զարդարեալ
 տունք՝

Գերն կ'զգաճանն կլինին ասպատակ՝
 Լուսնայ տակին մեր կուլինիմը կատակ -
 Խնդրեմ աղայեմ քեզ եղբայր անպին,
 Արի ժողովներ զմնացորդ մեր ազգին,
 Ընդէմ լինիմք մեր արտաքին չարեաց,
 Որ չառնեն զմեզ կարծա մեր բարեաց,
 Զի լաւ է ձեռքը մահուամբ մահանալ -
 Քանիք է վատ անուամբ կենդանի մնալ :

ՎԱՍՍԱԿ

Գանձ են խօսքերդդ եղբայր իմ վարդապետ՝
 Մէկ բառէ արժէ բխր հազար թուաման (*)
 Պտղատու ծառ է մեր հայրենիքին,
 Բաւ են աշխարհի նորա բարիքն,
 Անպարի ծառոյն պիտի այգեպանն,
 Հմուտ իւր գործին արի ժառանգն,
 Որ պահէ միշտ սաղարթիպատն .
 Ոռգէ՛ զայլոյն չլինի անապատն .
 Առանց այգեպան ծառը ինչ ծառ է,
 Համարեա՛ն մէկ անկառաւար կատ է,
 Որ փութով նրան քարոյդ ձիաբնէ՝
 Քարսովժ հառնեն կ'կորդի ջանքը՝
 Նսմին նմա եւ հայրենիքն մեր՝
 Պիտի ունենայ կանօնաւոր տէր,
 Տուրը սոց կուլի առանց աննետուն՝
 Իսկ աննետնետուն է մեր հայաստանն,
 Մինչ նա չունենայ թաղաւոր հմուտ՝
 Հարգաւոր որդիք առատ ել եւ մուտ՝
 Հարուստ զանձաբան բաղամարդ բանակ՝
 Զուարթուն ճակատ, ձրի նկնակ՝
 Ոչ կարէ նա երբեքնիկ օր տեսնալ՝
 Յաւիտեան պիտի տանջանքուս մնալ :

ՎԱՐԴԱՆ

Բարեւը խօսեցար եղբայր իմ վաւա՛կ
 Այժմ մեր օրաի վափագին հասար .
 Ահա ընդ մեզ են իշխանքն Հայոց՝
 Գնասցուք միաբան ի մըրն վայոց ,
 Ահա դու աստե՛ն 'ի տո՛մէ՛ Սիւնեաց .
 Ներշնչալու՛ն 'ի տո՛մէ՛ն Արժունեաց ,
 Ոչտունեան ազգէ՛ն իշխանն Արտակ՝
 Գնունեան Աստու, Գլխաբունան Հմայեակ
 Արտակ Բաղունի, Թաթու՛ն Գլխաբունան
 Վաճա՛ն Ամառունի Խորովը Գարիդեան,
 Շմաւօն Անձաւացի, Տաճակ Գլխունի՝
 Արսեն ընծայացի, փարաման Մանդակունի
 Ներսէ՛ն քաղբերունի, Սահառունին Կարէն
 Արշաւեր Արշարունի, Խորխոսունեան Խոս
 րէն .

Տեսցուք թէ ո՞վ է արծանի գահի,
 Կամ ո՞վ է կարող մեր ազգն չահի,
 Նրան մեք Հայոց թաղաւոր ընտրենք,
 Հռօսից կայսրէն հրաման խնդրենք,
 Որ խր ձեռքէ տայ նմա օրհնալ թագ՝
 Յղոսկրեալ գահ՝ Արամանդ մանեակ .
 Եւ մեք ամենքս տամք երդումն հաստա՛ն
 Թէ եղբք նորա որդի հարազատ .
 Նա իմ կողմնէն ամդարձ խօսք կըտամ,
 Որ մինչ ցման հպատակ մնամ .
 Նրան որին դուք կընտրէք թաղաւոր ,
 Առաջ են կանոն « լինի չնորհաւոր » :

ՎԱՍՍԱԿ

Այդ յախճա՛մ կարէր լինիլ անեկրկալ
 Երբ ազգ մեր այլ ազգ լինէր ո՛չ թէ Հայ
 Հայք մեր շատ տեսին մեծ թաղաւորներ
 Արծանից փառաց եւ կոչման կայսեր ,
 Ոչք տարածեղին զհայրենաց սահման ,
 Նոցա արբուցին նրանց դեզ մահուան .
 Թո՛ղ աստե՛ս յիշեմ զվի՛ն մեր նախնիս ,
 զՀայիկ , զԱրմաւեակ նա եւ զԱրմայիս ,
 զԱրամ զարտաւայէս եւ Տիգրանից երկու .
 Ո՞րք են ո՛րք մնացին սողալ յիշատակը ,
 Ահա՛ քեզ զուր ջանք անօգուտ վատակը
 Արդե՛օք ո՛վ եղեւ Հայոց թաղաւոր ,
 Որ վերջը չեղեւ նոս օրասաւոր .
 Արդե՛օք Հայքն մեր ո՞ր թաղաւորին ,
 Վերջը չի ձգուլ 'ի դուք զոր փորին .
 Արդե՛օք Հայքն մեր ո՞ր խախարարին ,
 Վերջը հողոյ հաւասար չարարին .
 Արդե՛օք հայքն մեր ո՞ր հոգեւորին ,
 Արծանի փառօք գերեզման զրին .

Մնացածը ետքը .

(*) Թուաման Գարսկաց ոսկի է :

